

Оголошення на смітнику обіч новоорлеанського фастфуду «Попайз» на розі Парксайд і Флетбуш-авеню:

ШУКАЄМО МОЛОДУ САМОТНО
СПІВМЕШКАНКУ У КВАРТИРУ З ТРЬОМА
СТАЛЬНЯМИ. ВГОРУ СХОДАМИ, ШОСТИЙ
ПОВЕРХ, 700 ДОЛАРІВ/МІС. НОРМАЛЬНО
СТАВИШСЯ ДО КВІР- І ТРАНСЛЮДЕЙ. НЕ
БОЇШСЯ ВОГНЮ І СОБАК. НЕ ТЕРЕЗИ, БО
ОДНІ ТЕРЕЗИ В НАС УЖЕ Є. ТПОКЛИЧ НІКО.

— Можна тебе торкнутися?

Це перше, що каже татуйований хлопець, коли Огаст вмощується на потертій серединці дивана з коричневої шкіри. За останні чотири з половиною роки в коледжі вона надивилася на такі полущені вживані штукенції. Це дивани, на які тебе пускають переночувати. Які заваляють підручниками. На яких сидиш посеред вечірки, посьорбуючи давно відкриту колу й ні з ким не розмовляючи. Типовий помийний диван для всіх, кому трохи за двадцять.

Більшість меблів тут такі самі помийні, як і диван. Усі різні, знайдені в комісійних магазинах чи просто

підібрані з вулиці. Але татуйований хлопець — Ніко, так було написано в оголошенні, — сідає напроти в шикарне дизайнерське крісло з отоманкою.

Уся квартира така: суміш звичного і дуже незвичного. Вона маленька й тісна, стіни пофарбовані в кричущі жовті й зелені тони. Майже з усіх поверхонь звисають і тягнуться до полиць рослини. Невловимо пахне землею. Вікна так само заліплені фарбою по периметру, як у старих квартирах в Новому Орлеані, але тут їх наполовину заклеїли малюнками, і світло ллється крізь папір, тьмяне й воскове.

У кімнаті стоїть півтораметрова скульптура Джуді Гарленд, зроблена з велосипедних деталей і курчат-маршмеллоу. На Джуді скульптура не дуже скидалася, але до неї почепили наклейку з написом «ПРИВІТ, МЕНЕ ЗВУТЬ ДЖУДІ ГАРЛЕНД».

Ніко дивиться на Огаст і тягне до неї руку. Через пару, якою пашіє чай, його обличчя розпливається. Він весь у чорному, а ля грізер¹, волосся вкладене в андеркат. У нього виразна щелепа, в одному вусі бовтається кристал. Татування плетуться світло-коричневою шкірою по обох руках і заповзають на шию з-під застібнутого комірця. Голос трохи хрипкий, ніби він нещодавно хворів. У кутику рота затиснена зубочистка.

Так, Денні Зуко, полегше.

— Ем, вибач, — Огаст витріщається, дещо ошелешена запитанням. — Що?

— Нічого дивного, не подумай, — каже він.

¹ Молодіжна субкультура 50-х і 60-х років, поширена серед робочих класів США і Канади. Грізери любили перегони на машинах і приділяли багато уваги зовнішньому вигляду. Саме ця субкультура зображена у фільмі «Бріолін». — Тут і далі прим. пер.

На тильному боці долоні в нього витатуювана спіритична дошка. На кісточках набито: «ПОВНІЯ». Боже милий.

— Просто хочу зрозуміти, яка в тебе енергетика. Іноді фізичний контакт допомагає.

— Стій, ти що...?

— Ясновидець, так, — спокійно каже він, а тоді широко й ласкаво шкіриться. Зубочистка перекочується білим рядом зубів. — Можна і так сказати. Чи медіум, екстра-сенс, контактер — байдуже.

Господи. Ну звісно. Не може такого бути, щоб кімната в Брукліні просто коштувала сімсот доларів, до неї обов'язково має додаватися Джуді Гарленд із маршмеллоу й підсучаснений Спрінгстін, який ось-ось виголосить, що від аури Огаст тхне дешевими капронками.

Але йти їй нікуди, а на першому поверсі — «Попайз». Огаст Лендрі не довіряє людям, але довіряє смаженій курці.

Вона дає Ніко торкнутися долоні.

— Круто, — каже він рівним тоном, ніби висунув руку з вікна, щоб перевірити, яка погода. Тоді стукає двома пальцями по її кісточках і відкидається в кріслі. — О. Ой, ого, добре. Це цікаво.

Огаст кліпає:

— Що?

Він виймає з рота зубочистку й кладе її на скриню, поряд із мискою з круглими жуйками. Обличчя стає таке, ніби в нього закреп.

— Любиш лілії? — питає він. — Так, тоді я поставлю лілії, коли ти в'їжджатимеш. Як тобі четвер? Майлі треба трошки часу, щоб забрати речі. В неї дуже багато кісток.

— Я... Стій, типу, в тілі?

— Ні, жаб'ячих. Вони крихітні, важко руками збирати. Доводиться пінцетом. — Здається, він помічає вираз на обличчі Огаст. — Майла — скульпторка. Кістки були потрібні для проекту. А тепер в цій кімнаті будеш жити ти. Не бійся, я пройдуся по кутках зі свічкою.

— Ем... Я не боюся... привидів жаб? — А варто боятися привидів жаб? Може, Майла насправді вбиває їх для ритуалів.

— Ніко, годі лякати людей привидами жаб, — чується з коридору. Гарненька чорношкіра дівчина з дружнім повновидим обличчям і довжелезними віями спирається об одвірок, зсунувши захисні окуляри на темні кучері. Вона усміхається, побачивши Огаст.

— Привіт, я Майла.

— Огаст.

— Вона підходить, — каже Ніко. — Вона любить лілії.

Огаст ненавидить, коли ці люди так поводяться. Це все просто здогадки. Вона *справді* любить лілії. У голові одразу спливає сторінка з «Вікіпедії»: *lilium candidum*. Заввишки сягають до двох метрів. Огаст їх старанно вичала з вікна маминої трикімнатної квартири.

Ніко не може цього знати — і не *знає*. Тож вона вдається до такої самої стратегії, як коли йде додому по Джек-сон-сквер, маневруючи між пляжними парасольками, під якими читають долю на долонях: затримує подих й оминає.

— То це все? — питає вона. — Кімната моя? Ти, ем, навіть нічого не спитав.

Він підпирає голову рукою:

— О котрій ти народилася?

— Я... не знаю? — згадавши оголошення, вона додає: — Здається, я діва, якщо це допоможе.

— О так, ти однозначно діва.

Їй вдається втриматися й не скривитися.

— Ти... працюєш ясновидцем? В сенсі, тобі за це платять?

— Підпрацьовує, — каже Майла. Вона заходить у кімнату надзвичайно граційно як на людину, що тримає в руках паяльну лампу. Потім падає в сусіднє з Ніко крісло. Майла жує рожеву жуйку, що пояснює, навіщо тут їх ціла миска. — А ще він підпрацьовує жахливим барменом.

— Не такий я вже й жахливий.

— Ну звісно, — погоджується вона й цьомає його в щоку. А потім голосно шепоче до Огаст: — Він думав, що «Палома» — це така пухлина.

Поки вони сперечаються про барменські навички Ніко, Огаст тишком бере з миски круглу жуйку і впускає долі, щоб перевірити свою теорію про підлогу. Як вона й підозрювала, жуйка котиться крізь кухню в коридор.

Вона відкашлюється:

— То ви...

— Разом, так, — каже Майла. — Уже чотири роки. Мати власні кімнати було добре, але з фінансами в нас обох не дуже, тож я в'їжджаю до нього.

— А в третій спальні хто?

— Вес. Він живе в кінці коридору, — відповідає дівчина. — Він переважно нічна істота.

— Це його, — каже Ніко, показавши на малюнки на вікні. — Він тату-майстер.

— Добре, — каже Огаст. — Тож оренда всього дві вісімсот? По сімсот з людини?

— Ага.

— І в оголошенні писало щось про... вогонь?

Майла ласкаво стискає паяльну лампу:

— Контрольований.

— І про собак?

— У Веса пес, — вставляє Ніко. — Маленький пудель, Нудлз.

— Пудель Нудлз?

— Але він живе за Весовим режимом. Тож він теж нічна примара.

— Що ще я маю знати?

Майла й Ніко переглядаються.

— Десь тричі на день холодильник робить дивний звук, ніби скелет намагається з'їсти мішок з монетками, але ми практично впевнені, що з ним усе нормально, — каже Ніко.

— Одна плитка на кухні насправді не прикріплена до підлоги, тож ми її просто копаємо по всій кімнаті, — додає Майла.

— Хлопець напроти — дрег-квін, іноді він глупої ночі репетирує номери, тож якщо почуєш Патті Лабелль, це від нього.

— Гаряча вода гріється двадцять хвилин, але якщо ти ввічлива, то десять.

— Не сказати, що тут є привиди, але й не сказати, що їх тут немає.

Майла лускає жуйку:

— Оце й усе.

Огаст ковтає слину:

— Ясно.

Вона зважує варіанти, бачить, як пальці Ніко зісковзують в кишеню поплямованого фарбою комбінезона

Майли, і думає про те, що він побачив, коли торкнувся її долоні. Чи подумав, що побачив. *Вдав*, що побачив.

Та й чи хоче вона жити з парою? Тим більше з парою, половина якої вдає екстрасенса й виглядає як учасник кавергурту зі спеціалізацією на Arctic Monkeys, а друга половина розводить пожежі в кімнаті, повній мертвих жаб? Ні.

Але весняний семестр у Бруклінському коледжі стартує за тиждень, і коли почнуться заняття, вона вже не зможе шукати одночасно *і* житло, *і* роботу.

Схоже, як на дівчину, що завжди носить із собою ніж, бо хоче бути до всього готовою, Огаст не так уже й добре спланувала свій переїзд до Нью-Йорка.

— Ясно? — перепитує Майла. — Що ясно?

— Ясно, — повторює Огаст. — Я в'їжджаю.

Зрештою, Огаст від початку знала, що погодиться на цю квартиру, бо й сама виросла в меншій, потворнішій і наповненій іще химернішими речами.

— Виглядає мило! — каже мама з підвіконня, де Огаст сперла об вікно телефон із запущеним фейстаймом.

— Ти так кажеш тільки тому, що тут підлога дерев'яна й не захована під кошмарним килимом, як у квартирі в Айдлвайлді.

— Там було не так уже й погано! — каже мама, не відриваючись від коробки з документами. Окуляри з великими скельцями сповзають по носу, і вона поправляє їх кінчиком маркера, лишивши на шкірі жовту смугу. — Ми провели там дев'ять прекрасних років. А килим силу-силенну гріхів покриває.

Огаст заочує очі й штовхає коробку через кімнату. Квартира в Айдлвайлді була трикімнатною дірою за пів